

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie :	SSO Agnieszka Połyniak SSO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

rozpoznawał sprawę **K. S.**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i art. 280 § 1 kk oraz art. 245 kk i art. 13 § 2 kk w zw. z art. 280 § 1 kk , art. 275§ 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 14 lutego 2014 roku , sygnatura akt II K 1364/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że;

- 1) uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności a zawarte punkcie VII dyspozycji,
- 2) uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej występku opisanego w punkcie II dyspozycji i sprawę w tym zakresie przekazuje sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
- 3) na podstawie art. 85 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. U. K. z Kancelarii Adwokackiej w D. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, a spowodowanych apelacją jego obrońcy, zaliczając wydatki za to postępowanie, jak i wydatki związane z apelacją prokuratora, na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV ka 285/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem K. S. uznany został za winnego, że w dniu 24 września 2013 r. w B. wykorzystując chwilową nieuwagę pokrzywdzonego z jego mieszkania zabrał w celu przywłaszczenia laptop marki S. (...), laptop marki A. oraz telefon komórkowy firmy (...) o łącznej wartości 5800 zł działając na szkodę M. S., to jest za winnego popełnienie czynu z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzono oskarżonemu 8 miesięcy pozbawienia wolności.

K. S. uznany został za winnego, że w dniu 02 października 2013 roku w B. w sklepie ogólnospożywczym mieszczącym się na os. (...) w pobliżu budynku nr (...), wykorzystując moment wydawania reszty za zakupiony towar usiłował dokonać z kasy fiskalnej kradzieży szuflady wraz z pieniędzmi w kwocie powyżej 400 zł (czterystu złotych) lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na interwencję J. Ł., której to w czasie interwencji pokazał trzymany w ręku zabawkowy pistolet, czym działał na szkodę D. M., to jest występku z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

K. S. uznany został także za winnego, że w dniu 25 września 2013 r. w B. po uprzednim użyciu przemocy polegającej na złapaniu za ramiona, przewróceniu na ziemię, skoczeniu na klatkę piersiową, przyduszeniu, uklęknięciu na pokrzywdzonego S. M., nie pozwalając mu wstać, przytrzymując rękoma, zamykając mu usta dłonią doprowadził go do stanu bezbronności po czym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę w/w pokrzywdzonego pieniędzy w kwocie 860 zł, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Nadto K. S. uznany został za winnego, iż w tym samym miejscu i czasie jak w pkt III groził pokrzywdzonemu S. M. pozbawieniem życia w celu wywarcia wpływu na świadka, by ten nie zgłosił na Policji o popełnionym przestępstwie rozboju, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 245 kk, i za to na podstawie tego przepisu wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Poza tym K. S. uznany został za winnego, że oskarżonego K. S. uznaje za winnego tego, że w dniu 22 października 2013 roku w B., po uprzednim wyłamaniu desek ściany odgradzającej strych od mieszkania pokrzywdzonego S. M. i wejściu do zajmowanego przez pokrzywdzonego mieszkania, a następnie żądaniu wydania pieniędzy zastraszył go doprowadzając tym samym do stanu bezbronności, po czym usiłował dokonać zaboru pieniędzy na jego szkodę, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na to, iż pokrzywdzony ich nie posiadał, to jest występku 13 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

Poza tym K. S. uznany został za winnego, popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 275 § 1 kk i za to na mocy tego przepisu wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 85 kki art. 86 § 1 kk orzeczono wobec K. S. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżyli prokurator oraz obrońca oskarżonego.

Pierwszy ze skarżących zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na ustaleniu, że oskarżony K. S. usiłował dokonać kradzieży z kasy fiskalnej szuflady wraz z pieniędzmi w kwocie powyżej 400 złotych, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadka J. B. wynika, iż usiłował on dokonać kradzieży szuflady o wartości 40 złotych wraz z zawartością pieniędzy w kwocie co najmniej 400 złotych, to jest mienia o łącznej wartości co najmniej 440 złotych.

Tym samym apelujący wniósł o uchylenie wyroku co do punktu II części dyspozytywnej wyroku i przekazanie w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Z kolei obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi:

1) co do punktu I wyroku:

błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony dokonał kradzieży dwóch laptopów firmy (...) oraz telefonu komórkowego marki H. H., podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że oskarżonemu można przypisać jedynie zabór telefonu komórkowego oraz laptopa marki A.;

2) co do punktu II wyroku:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 § 1 kk, poprzez jego niezastosowanie, polegające na nieuwzględnieniu przepisów podwyższających z dniem 1 stycznia 2014 roku płacę minimalną (Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 2013 roku), a w konsekwencji podwyższającego wartość kwoty granicznej pomiędzy przestępstwem, a wykroczeniem na kwotę 420 złotych, co doprowadziło do orzeczenia w punkcie II wyroku kary za przestępstwo, a nie za wykroczenie;

3) co do punktu III wyroku:

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się rozboju na pokrzywdzonym S. M. i ukradł mu kwotę 860 złotych, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż na zaproszenie pokrzywdzonego spożywali wspólnie z pokrzywdzonym alkohol w jego mieszkaniu, a zabrana kwota miała stanowić rekompensatę za zniszczenie drzwi, którego to zniszczenia dopuścił się pokrzywdzony wraz ze świadkiem T. M..;

4) co do punktu IV wyroku:

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony groził pokrzywdzonemu S. M. pozbawieniem życia w celu wywarcia na nim wpływu, by ten nie zgłosił na Policję o popełnionym przestępstwie rozboju, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że doszło do gróźb wobec pokrzywdzonego czy też, że pokrzywdzony wystraszył się rzekomych słów oskarżonego, w szczególności przy uwzględnieniu ich znajomości, wzajemnych relacji, oraz faktu, że dokonanie przez oskarżonego przestępstwa rozboju nie nastąpiło;

5) co do punktu V wyroku:

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony po wyłamaniu desek ściennych na strychu wtargnął do mieszkania pokrzywdzonego i chciał dokonać zaboru pieniędzy, podczas gdy takie zajście nie miało miejsca;

6) co do punktu VI wyroku:

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia dowód osobisty, a w konsekwencji, że swoim działaniem wyczerpał znamiona czynu opisanego w art. 275 kk, który to można popełnić jedynie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, podczas gdy działaniu oskarżonego nie można przypisać działania w tym zamiarze, gdyż wziął od pokrzywdzonego dowód osobisty instynktownie, nie planując tego i z przyczyn wskazanych w wyjaśnieniach oskarżonego;

7) co do punktu VII wyroku:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, mimo że uwzględniając rzeczywisty stopień społecznej szkodliwości czynu oraz zasady wymiaru kary, karą właściwą byłaby kara o niższym wymiarze i z warunkowym jej zawieszeniem.

W konsekwencji wniósł o:

1. zmianę w pkt I wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zaboru w celu przywłaszczenia laptopa marki S. (...) i w efekcie stosowną zmianę wymierzonej oskarżonemu kary;
2. zmianę w pkt II wyroku kwalifikacji prawnej czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk na art. 11 § 1 kk w zw. z art. 119 § 1 kw i wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności w wymiarze 2 miesięcy;
3. zmianę wyroku w pkt III poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;
4. zmianę wyroku w pkt. IV poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;
5. zmianę wyroku w pkt V poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;
6. zmianę wyroku w pkt. VI poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;
7. zmianę orzeczonej w punkcie VII wyroku kary łącznej pozbawienia wolności poprzez orzeczenie jej w niższym wymiarze z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył:

Jedynie apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

I tak rację ma skarżący, iż K. S. należało przypisać nie tylko usiłowanie kradzieży pieniędzy z kasy fiskalnej, ale także i samej szuflady, w której te pieniądze były przechowywane. Tak też w zasadzie uczynił Sąd I instancji, w opisie przypisanego oskarżonemu występku (pkt. II dyspozycji), jednakże nie wskazał wartości tejże właśnie szuflady, a która wyceniona została przez pokrzywdzoną na około 40 złotych.

Sąd Okręgowy nie był władny dokonać stosownej, a koniecznej zmiany w omawianym zakresie, lecz zmuszony był uchylić w tej części wyrok i przekazać sprawę do ponownego jej rozpoznania, albowiem Sąd I instancji nie poczynił jakichkolwiek ustaleń w omawianej kwestii, przyjmując jedynie zasadnie, że ilość pieniędzy jakie sprawca usiłował ukraść to ponad 400 złotych.

Powyższe nie wydaje się mieć jednak większego wpływu na treść rozstrzygnięcia, jakie zmuszony będzie wydać w tej części Sąd I instancji, albowiem na akceptację zdaje się zasługiwać pogląd Sądu I instancji, iż fakt że obecnie odpowiedzialność za wykroczenie rozpoczyna się od kwoty ponad 420 złotych, zaś w chwili dokonania czynu od ponad 400 złotych – nie powoduje konieczności zastosowania art 4 § 1 kk. W istocie przy progresywnym wzroście kwot, od kiedy zaczyna się odpowiedzialność za przestępstwo z art. 278 § 1 kk, a kończy się odpowiedzialność za wykroczenie z art. 119 § 1 kk, należy przyjmować kwalifikację prawną właściwą w chwili popełnienia danego czynu, a nie w chwili wyrokowania.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w pkt I ppkt 2 wyroku Sądu Okręgowego.

Nie sposób natomiast podzielić któregośkolwiek z argumentów przywołanych w apelacji obrońcy oskarżonego.

Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd I instancji po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dokonał całkowicie trafnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego (z wyjątkiem omawianego wyżej występku), a stanowisko swe przekonująco uzasadnił. W tej sytuacji, skoro Sąd Okręgowy zgadza się z tezami Sądu Rejonowego, zbędną wydaje się ponowna analiza dowodów, gdyż byłoby to jedynie powtarzaniem trafnych, podniesionych wcześniej argumentów.

Odnosząc się zatem do szczegółowych zarzutów apelacji, należy stwierdzić, iż:

1. Nie jest prawdą by Sąd dopuścił się obrazy art. 4 § 1 kk poprzez nie zastosowanie art. 4 § 1 kk, który to pogląd już wcześniej uzasadniono, a zatem jedynie na marginesie należy dodać, że w wyniku ponownego rozpoznania sprawy w

omawianym zakresie, oskarżonemu będzie prawdopodobnie przypisane usiłowanie kradzieży na kwotę nie mniejszą niż 440 złotych, a zatem ów sporny pogląd co do bytu art. 4 § 1 kk przestanie faktycznie istnieć.

Nadto, nie jest prawdą, by Sąd I instancji przyjął, iż oskarżony usiłował dokonać zaboru kwoty nie mniejszej niż 500 złotych. Wystarczy bowiem przeczytać treść punktu II dyspozycji wyroku Sądu I instancji, by stwierdzić, że sąd ów przyjął kwotę „powyżej 400 złotych”.

2. Prawdą jest, że jedynym świadkiem bezpośrednim zdarzeń o jakich mowa w punktach III, IV, V i VI zaskarżonego wyroku jest będący jednocześnie pokrzywdzonym S. M.. Prawdą jest także to, że mężczyzna ten jest osobą uzależnioną od alkoholu, a przy tym łatwowierną i infantylną. Nie oznacza to jednak, że powyższe przypadłości pokrzywdzonego są wystarczające, by odmówić wiary jego twierdzeniom, co do zachowania K. S. 25 września 2013 roku i 22 października 2013 roku. S. M. składał konsekwentne, spójne, a tym samym wiarygodne zeznania, zaś pewne rozbieżności jawiące się między nimi nie były tej natury, by mogły prowadzić do innego przyjęcia niż zaprezentowano. Pamiętać przy tym należy, że poszkodowany jest bliskim sąsiadem i znajomym oskarżonego, a zatem nie sposób przyjąć, by bezpodstawnie pomawiał oskarżonego, gdyby ten nie dopuścił się przestępstw na jego szkodę. Zauważyć także należy, że wyjaśnienia oskarżonego nie przynajmniej w tej części do sprawstwa, należy uznać za oczywiście niewiarygodne. K. S. przedstawia siebie jako wręcz obrońcę S. M., któremu przechowywał pieniądze na wyraźną prośbę pokrzywdzonego. Pokrzywdzony przyznał, że w istocie dał wcześniej oskarżonemu 400 złotych na przechowanie, lecz z kwoty tej oskarżony wydał mu jedynie w późniejszym czasie 100 złotych, zaś stwierdził, by o pozostałej kwocie zapomniał.

Zważywszy na powyższe, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zeznań pokrzywdzonego w omawianej części, zaskarżony wyrok jako trafny utrzymano w mocy.

Jedyny zarzut, jaki należy postawić Sądowi I instancji w omawianym zakresie, to przypisanie w ślad za aktem oskarżenia, iż K. S. popełnił 22 października 2013 roku na szkodę S. M. dwa odrębne przestępstwa, nie zaś jedno, a to z art. 280 § 1 kk. Powyższe wynika z faktu, iż zabór dowodu osobistego pokrzywdzonego nastąpił w tym samym czasie i okolicznościach, co usiłowanie zaboru pieniędzy, zaś z treści art. 280 kk nie wynika, by spod jego regulacji włączona została kradzież dokumentów. Tym samym art. 280 kk zdaje się pochłaniać kwalifikację z art. 275 § 1kk. Nawet gdyby tak nie było, to należałoby przyjąć kwalifikację z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Nie sposób także zgodzić się z Sądem I instancji, że oskarżony dopuścił się wówczas tzw. usiłowania nieudolnego określonego w art. 13 § 2 kk. Pomijając już nawet kradzież dowodu osobistego należy zauważyć, iż to, że pokrzywdzony nie posiadał pieniędzy, którymi zainteresowany był K. S., to miało miejsce usiłowanie określone art. 13 § 1 kk nie zaś z art. 13 § 2 kk.

Sąd Okręgowy nie mógł dokonać stosownej zmiany w tym zakresie, a to z uwagi na kierunek zaskarżenia przez oskarżyciela publicznego.

3. Nie sposób zgodzić się z apelującą, jakoby Sąd I instancji błędnie przypisał oskarżonemu w pkt I dyspozycji kradzież także laptopa S. (...). Trafność rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego wynika w szczególności z zeznań pracownicy lombardu A. F., która w sposób jednoznaczny stwierdziła, że oskarżony chciał zastawić 2 laptopy i telefon, zaś ten drugi (S. (...)) koloru jasnego nie został przyjęty, ponieważ nie był sprawny. Do odmiennego wniosku nie prowadzi fakt, że oskarżony miał w ocenie skarżącego „zaledwie 5 minut” na dokonanie kradzieży. W tym czasie, co wydaje się być oczywistym, sprawca mógł wynieść nie tylko wskazane wcześniej przedmioty, ale znacznie więcej.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy po uchyleniu pierwotnym, ponownie wymierzył oskarżonemu karę łączą w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, mimo uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania co do jednego z przypisanych mu występów. Sąd I instancji uznał bowiem, że brak jest jakichkolwiek podstaw do wymierzenia sprawcy, nader poważnych przestępstw kary łagodniejszej niż to uczyniono, zaś winien on skorzystać

ewentualnie z tzw. systemu absorpcji kar, po skazaniu ponownym za czyn z art. 278 § 1 kk popełniony na szkodę D.
M. - przy wymierzaniu kary łącznej w wyroku łącznym.